

„Svedkovia Božej krásy“ je názov listu, ktorý kardinál João Braz de Aviz a arcibiskup José Rodríguez Carballo, prefekt a sekretár Kongregácie pre inštitúty zasväteného života a Spoločnosti apoštolského života, zaslali „zasväteným bratom a sestrám“ pri príležitosti 25. výročia posynodálnej apoštolskej exhortácie Jána Pavla II. „*Vita consecrata*“.

Drahí zasvätení bratia a sestry,

neustále za vás ďakujeme „pre Božiu milosť, ktorá vám bola daná v Kristovi Ježišovi, pretože v ňom ste boli obohatení vo všetkom“ a „povolaní do spoločenstva s jeho Synom Ježišom Kristom, naším Pánom“ (1 Kor 1, 4). V tejto dramatickej chvíli cítime solidaritu s každým „v súžení a vo vytrvalosti“ (por. Zjv 1,9), a to nielen kvôli pandemickej situácii, ale predovšetkým kvôli jej dôsledkom, ktoré sa nás zblízka dotýkajú v každodenných udalostiach občianskych aj cirkevných spoločenstvách. Ako zasvätené ženy a muži ste osobne pozvaní prebúdať vo všetkých nádej.

Nechceli by sme, aby prešlo bez povšimnutia 25. výročie (25. marca 1996) zverejnenia apoštolskej exhortácie *Vita Consecrata* svätého Jána Pavla II.. Bola ovocím uvažovania 9. synody biskupov, ktorá sa konala v októbri 1994. Na tomto stretnutí biskupi opakovane potvrdili, že „zasvätený život súvisí so samotným srdcom Cirkvi ako rozhodujúci prvok jej poslania [...] Je to vzácny a nevyhnutný dar aj pre prítomnosť a budúcnosť Božieho ľudu“ (*Vita consecrata*, 3).

Pri tejto príležitosti si prisvojujeme modlitbu a poďakovanie pápeža Františka: „Pane, moja spása pochádza od Teba, moje ruky nie sú prázdne, ale sú plné tvojej milosti. *Vedieť vidieť milosť* je východiskovým bodom.“ (*Homília*, 1. februára 2019). Keď sa obzrieme späť, pri opätovnom čítaní vlastnej histórie, potrebujeme vidieť verný Boží dar nielen naším pohľadom, ale aj „pohľadom veriacich“ (*Vita consecrata*, 1), uvedomujúc si, že tajomstvo Božieho Kráľovstva už pôsobí v našich časoch a čaká na svoje úplné uskutočnenie v nebi (tamže).

Pred Bohom kvôli svetu

Apoštolská exhortácia *Vita consecrata* bola zverejnená v časoch veľkej neistoty, v akejsi tekutej spoločnosti, ktorá má zmätené identity a slabý pocit spolupatričnosti. Preto prekvapuje istota, s akou je definovaná identita zasväteného života ako „obrazu premeneného Krista“ (*Vita consecrata*, 14), ktorý zjavuje slávu a tvár Otca v žiarivej nádhere Ducha. Zasvätený život ako *confessio Trinitatis*! V tejto exhortácii naozaj nejde len o snahu dať pevný základ identite zasvätej osoby, ale je to skôr originálny spôsob nazerania na túto identitu, integrujúci božské aj ľudské, tušiaci to tajomné a žiarivé prepojenie medzi výstupom a zostupom, medzi transcendentnou výškou a kenotickým (kenozis) ponorením sa do periférií človeka, medzi vznešenou krásou, ktorú treba kontemplovať a bolestivou

chudobou, ktorej treba slúžiť.

Z tejto plodnej intuície vychádzajú vzácne dôsledky.

Sila vzťahu

Zasvätený život je úplne vybudovaný okolo idey *vzťahu*; vzťahu vzniknutého v *tajomstve Božieho* trojičného spoločenstva a zároveň spôsobeného týmto tajomstvom. Je to *spása*, ktorá prechádza životom tých, ktorí preukazujú starostlivosť iným. Nie je to *svedectvo* jedinca, ale *svedectvo* bratstva, ktoré žije to, čo ohlasuje a teší sa tomu. Je to komunitná *svätosť*, nie je to *svätosť* dokonalých jedincov, ale úbohých hriešnikov, ktorí sa každý deň navzájom delia o milosrdenstvo a pochopenie a vzájomne si ho darujú.

Je to *zasvätenie*, ktoré sa nestavia proti hodnotám, ktoré dal Boh do sveta, ani proti všeobecnej túžbe človeka po šťastí, ale naopak, všetkým hovorí, nakoľko život v chudobe, čistote a poslušnosti môže mať veľkú humanizujúcu silu, je skutočnou ľudskou ekológiou, dáva životu zmysel a rovnováhu, vytvára súlad a slobodu vo vzťahu k veciam, chráni pred každým zneužívaním, vytvára bratstvo, dáva krásu ... Dnes zasvätený život cíti, že je „chudobnejší“ oproti predošlým časom, ale žije - z milosti - oveľa viac vo vzťahu s Cirkvou a so spoločnosťou, s tými, ktorí veria a aj s tými, ktorí neveria, s tými, ktorí trpia a sú sami.

City Syna

Zdá sa, že aspekt vzťahu dosahuje svoj najvyšší bod, keď sa dokument venuje téme *formácie*. Nie je to hocikaký vzťah, ale taký, ktorý privádza človeka k osvojeniu si tých istých *citov* aké mal Ježiš: *poslušný Syn, trpiaci Služobník, nevinný Baránok*.

Nejde o podstatne nový prvok, ak vezmeme do úvahy, že už v minulosti sa pripomínala škála vzťahov, keď išlo o nasledovanie Krista, stotožnenie sa s ním a pripodobnenie sa jemu, tu sa však hovorí ešte niečo viac: z istého hľadiska úplne nové a z istého hľadiska už poznané z Božieho Slova („Zmýšľajte tak ako Kristus Ježiš“ - Flp 2,5).

Ide o vzťah, ktorý dosahuje tak intenzívny a hlboký kontakt so Synom, že objavujeme v sebe jeho *citlivosť*, ktorá je vlastne obrazom a vtelením Otcovej citlivosti. My kresťania naozaj veríme v *citlivého* Boha: počuje stonanie utláčaných a vyslyší prosbu vdovy; trpí s človekom a pre človeka.

Chceme veriť, že zasvätený život so svojimi mnohými charizmami je presne vyjadrením tejto citlivosti. Dá sa povedať, že každý inštitút zasväteného života zdôrazňuje svojou charizmou určitý Boží cit, myšlienku. Práve z tohto dôvodu sa formácia v Exhortácii predstavuje ako proces, ktorý vedie týmto smerom: zakúšať rovnaké vnemy, emócie, pocity, náklonnosti, túžby, chute, kritériá výberu, sny, očakávania, vášne ... Syna - Služobníka - Baránka.

Je to vzrušujúci projekt, ktorý opäť obdivuhodne spája („integruje“) duchovný a antropologický rozmer. Projekt, ktorý by mohol skutočne transformovať chápanie formácie z hľadiska obsahu, metód a načasovania. Bola by to konečne integrálna formácia postavená na skale večnej lásky, ktorá oslobodzuje, formuje celistvých ľudí, ktorí sa naučili evanjelizovať svoju citlivosť, milovať Boha ľudským srdcom a milovať človeka božským srdcom! Bude to formácia, ktorá pokračuje v priebehu celého života. A je to ďalšia skvelá intuícia, ktorej veľká časť zostáva ešte na porozumenie a ešte väčšia na implementáciu.

Príťažlivosť krásy

Ak je Boh *krásny* a Pán Ježiš „je najkrajší spomedzi ľudských synov“, potom byť zasvätený jemu je krásne. Zasvätená osoba je povolaná byť svedkom tejto krásy. Vo svete, ktorý riskuje, že upadne do znepokojujúcej škaredosti, sa *via pulchritudinis* javí ako jediný spôsob, ako dospieť k pravde alebo ju urobiť dôveryhodnou a atraktívnou. Zasvätení a zasvätené musia prebudiť v sebe, ale predovšetkým v mužoch a ženách našej doby, príťažlivosť pre to, čo je krásne a pravdivé.

Krásnym, a nielen odvážnym a pravdivým, má byť naše svedectvo a ponúkané slovo, pretože krásna je Tvár, ktorú ohlasujeme.

Krásne má byť to, čo robíme a ako to robíme.

Krásne má byť bratstvo v komunite a atmosféra, ktorá sa tam dýcha.

Krásny má byť chrám a liturgia, ku ktorej sú všetci pozvaní, pretože je krásne sa modliť a spievať chvály Najvyššiemu a nechať sa čítať jeho Slovom.

Krásne má byť spoločné zotrvávanie v jeho mene, spoločná práca, aj keď niekedy namáhavá.

Krásny má byť náš panenský život, aby sme milovali Jeho srdcom, naše žitie chudoby, aby sme vyjadrovali, že On je náš jediný poklad, naša poslušnosť jeho spásnej vôle a tiež aj vzájomná poslušnosť, aby sme hľadali jedine Jeho.

Je krásne mať srdce slobodné prijať bolesť tých, ktorí trpia, aby sme im vyjadrili súcit Večného...

Krásne má byť aj prostredie, v jednoduchosti a tvorivej striedanosti: dom, prestretý stôl ..., vkus a usporiadanosť v priestoroch, aby všetko v dome poukazovalo na prítomnosť Boha.

Zvrchovaná krása, sviatosť tajomnej krásy Večného. Ako Peter zvolal na hore Tábor tvárou v tvár tomu výbuchu svetla a jasnosti.

Exhortácia Vita consecrata určite v posledných rokoch poznačila skúsenosti a uvažovanie zasvätených osôb. Sme presvedčení, že by mala byť aj v nasledujúcich rokoch referenčným

bodom, spolu s dokumentmi Magistéria Cirkvi a Kongregácie pre Inštitúty zasväteného života, ktoré sa hlbšie venovali jej základným témam. Sme naozaj presvedčení, že táto Exhortácia môže naďalej živiť *tvorivú vernosť*, ktorá je nosnou osou zasväteného života v treťom tisícročí.

Odpovedať na výzvy prichádzajúce z Cirkvi a zo súčasnej spoločnosti predpokladá rásť v evanjeliovej významnosti: «Nemôžeme - nabáda pápež František - zostať nehybní v nostalgii za minulosťou alebo sa obmedziť na opakovanie stále tých istých vecí, ani lamentovať na ťažkosti každého dňa. Potrebujeme odvážnu trpezlivosť kráčať vpred, objavovať nové cesty, hľadať to, čo nám Duch Svätý vnuká. A to sa robí s pokorou, s jednoduchosťou, bez veľkej propagandy, bez veľkej reklamy. “ (Homília, 2. februára 2021).

S dôverou sa obraciame v modlitbe na Máriu, aby zasvätení a zasvätené „mohli vydávať svedectvo o premenenej existencii a radostne kráčať so všetkými ostatnými bratmi a sestrami smerom k nebeskej domovine a k svetlu, ktoré nepozná západ“ (*Vita consecrata*, 112). Dovoľte nám pri tejto príležitosti pozdraviť vás a popriať vám všetko dobré od Pána, ktorý je Všetkým pre nás zasvätených.

Mesto Vatikán

Slávnosť Zvestovania Pána, 25. marca 2021

Preklad: Eva Matejková, FMA

Foto: Františka Čáčková, OSF

The post [Svedkovia Božej krásy \(list zasväteným\)](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)